

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: N.L.D.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. dubna 2015, čj. MV-119301-3/SO-sen-2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou ze dne 23. dubna 2015 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. dubna 2015, čj. MV-119301-3/SO/sen-2013 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 14. dubna 2015, čj. MV-119301-3/SO/sen-2013, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „*Komise*“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. srpna 2013, čj. OAM-16541-21/DP-2013, jímž byla podle § 44 odst. 4 s odkazem na § 46a odst. 2 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

II. Žaloba

Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, zejména nepostupoval v souladu s § 2 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně se především domnívá, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí nalézacího orgánu je nepřezkoumatelné, přičemž žalovaný správní orgán své rozhodnutí zatížil touto vadou, když nezhodnotil řádně veškeré odvolací námitky a potvrdil bez dalšího prvoinstanční rozhodnutí. Žalobkyně zejména namítala, že fakticky neexistuje překážka pobytu na území, na jejímž základě byla zamítnuta její žádost. Správní orgán spatřuje důvod pro zamítnutí žádosti v tom, že žalobkyně neplní účel pobytu (sloučení s rodinou – manželem), neboť manžel aktuálně studuje na území domovského státu. Žalobkyně je přesvědčena, že náhled správního orgánu je značně zkreslený a nerespektuje současnou úpravu rodinného práva a odkazuje na § 655 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Žalobkyně uzavřela s manželem řádné manželství, jejich manželství je trvalé, z manželství se dokonce v nedávné době (před 2 roky) narodil syn a manželé se vzájemně podporují. Žalobkyně podporuje manžela v jeho touze získat vysokoškolské vzdělání, aby se lépe uplatnil na trhu práce. Což je rovněž významné i pro českou společnost, neboť je v jejím zájmu, aby zde usazení cizinci měli kvalitní vzdělání. Žalobkyně je tedy přesvědčena, že účel pobytu plní, a to i přes to, že její manžel dočasně studuje ve Vietnamu, neboť jejich manželství je plně funkční. O tom, že manželství plní svou roli, je žalobkyně přesvědčena právě i na tom základě, že již v době, kdy manželé byli dočasně odloučení, zplodili potomka. Žalobkyně v tomto ohledu poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v rozhodnutí ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011 – 69, kde Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že pro to, aby bylo možno konstatovat, že je konzumováno povolení k pobytu a tedy je plněn účel pobytu, musí být v případě povolení k pobytu za účelem podnikání, podnikatelská činnost v předmětném období alespoň převážně vykonávána. Navíc je nutno zmínit, že Nejvyšší správní soud tento fakt nevztahuje čistě na časové období, ale zejména na to, zda je vykonáván právě účel pobytu, bez ohledu na to, zda je tato činnost vykonávána konkrétně dlouhou dobu, ale zda cizinec daný druh pobytu naplňuje. Žalobkyně je přesvědčena, že svůj účel pobytu řádně plnila. Příslušné ustanovení zákona, na jehož základě je žádost žalobkyně

zamítnuta, je možné dle názoru žalobkyně použít v případě, kdy by žalobkyně již nežila společně se svým manželem, manželé neudržovali žádný kontakt a manželství bylo již pouze formální. V situaci, kdy manželé spolu stále žijí, avšak manžel je po nějaký čas na studiích, nelze uzavřít, že žalobkyně neplní svůj účel pobytu.

Žalobkyně se rovněž domnívá, že správní orgány obou stupňů se nedostatečně vypořádaly s přiměřeností rozhodnutí. Správní orgány neprovedly prakticky žádné zjištění skutečného stavu věci ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v důsledku vydání napadeného rozhodnutí je fakticky ukončen pobyt žalobkyně na území ČR a přiměřenost zamítavého rozhodnutí je jedním ze zásadních rozhodovacích kritérií, bylo nanejvýše důvodné učinit náležitá zkoumání za účelem posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Správní orgán sice zkoumá alespoň v náznacích přiměřenost rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu, avšak zcela ignoruje otázku přiměřenosti důsledků ve vztahu k důvodu pro neprodloužení povolení. Povolení není prodlouženo s ohledem na neplnění účelu pobytu, kdy toto je spatřováno ve skutečnosti, že manžel větší část doby studuje mimo území ČR. Manželé však spolu stále fungují v řádném svazku, mají společného potomka a plánují společný život na území ČR. Důsledky neprodloužení povolení k pobytu jsou tedy evidentně nepřiměřené důvodům pro jeho neprodloužení. I kdyby tomu tak nebylo, tak zcela zásadní je, že správní orgány obou stupňů se touto otázkou vůbec nezabývaly.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvádí, že odvolání obsahovalo dvě relevantní odvolací námitky, a to námitku konzumace účelu pobytu žalobkyně s odkazem na zákon č. 94/1963 Sb. a dále námitku nepřiměřenosti negativního rozhodnutí, se kterými se Komise zevrubně vypořádala. Pouhé konstatování rozporu negativního rozhodnutí s určitými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb. nelze za námitku ve smyslu uvedeného zákona považovat, k čemuž se Komise ostatně vyjádřila pod bodem I. v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož je z napadeného rozhodnutí patrné, že se Komise vypořádala se všemi odvolacími námitkami, opětovně popsala skutkové okolnosti, tyto zhodnotila a odůvodnila jejich subsumpci pod příslušná zákonná ustanovení, nelze souhlasit se žalobním bodem, dle kterého je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

V souvislosti s námitkou žalobkyně, že plní účelu pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., Komise odkazuje na bod II. odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je uvedená právní otázka posouzena, a to rovněž se zaměřením na komparaci plnění účelu pobytu společného soužití rodiny na území podle zákona č. 326/1999 Sb. a naplnění podstaty manželství podle zákona č. 94/1963 Sb. Komise pouze dodává, že povinnost manželů pobývat na území České republiky vyplývá již z názvu účelu pobytu, který předpokládá soužití rodiny na území. V opačném případě není pobyt cizince na území České republiky odůvodněn.

V otázce nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí Komise odkazuje na bod III. odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se vypořádala nejen s narozením dcery žalobkyně, ale též s dobou pobytu žalobkyně na území České republiky, s jejími vazbami na území domovského státu a s dopadem negativního rozhodnutí na její manželství.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

Při jednání před soudem dne 20. dubna 2016 zástupce žalobkyně setrval na výše uvedené argumentaci a upozornil na podle jeho názoru analogický případ řešený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2015, čj. 1 Azs 250/2014-37, především na body 19 – 26 odůvodnění.

V. Vlastní argumentace soudu

V.1 Plnění účelu pobytu

Žalobkyně měla v období od 19. 4. 2011 do 19. 4. 2013 povolen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení se svým manželem panem T.H.A. Z výsledku žalobkyně provedeného správním orgánem dne 3. 7. 2013 vyplynulo, že manžel žalobkyně pobývá převážnou část roku ve Vietnamu, kde se od roku 2010 zdržuje za účelem studia na vysoké škole. Do ČR se vrací jednou ročně na jeden až tři měsíce. Žalobkyně naopak žije většinu roku na území České republiky a podniká zde. Manžela navštívila v lednu 2013.

Tento skutkový stav správní orgány obou stupňů shodně vyhodnotily jako neplnění účelu pobytu, protože žalobkyně dlouhodobě nepobývala na území ČR se svým manželem.

Žalobkyně tvrdí, že účel pobytu plní, a to i přes to, že její manžel dočasně studuje ve Vietnamu, neboť jejich manželství je plně funkční. Na jednání odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2015, čj. 1 Azs 250/2014-37, tento rozsudek však dle názoru soudu není možné užít v argumentaci ve prospěch žalobkyně.

Nejvyšší správní soud se v tomto svém rozhodnutí vyjádřil k účelu institutu dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny takto: „... [účelem] je umožnit blízkým rodinným příslušníkům rozvíjet rodinný život na území toho státu, kde má některý z nich povolený pobyt. Z hlediska cizince požívajícího toto pobytové oprávnění je podstatná skutečnost, že jeho blízký příbuzný (zejm. manžel či nezletilé dítě) oprávněně pobývá na území jiného státu. Potom vzniká i jeho právní nárok na pobyt na území tohoto státu. Účel, který je mu tímto umožněno naplňovat, je udržování příbuzenského vztahu a rozvíjení rodinných vazeb.“

Předpokladem pro plnění účelu pobytu je tedy společné soužití rodinných příslušníků na území ČR. V řešeném případě mohou manželé rozvíjet rodinný život na území svého společného domovského státu a pobyt žalobkyně na území ČR vede naopak k rozdělení rodiny po většinu roku.

Ani správní orgány, ani soud nijak nezpochybňují funkčnost manželství žalobkyně. Dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny je však udělován s úmyslem umožnit pravidelný osobní kontakt členům rodiny. K plnění jeho účelu tedy nestačí pouze trvající vztah mezi manželi, ale podmínkou je také jejich společné soužití na území ČR.

Shodný právní názor vyslovily v odůvodněních rozhodnutí srozumitelně správní orgány obou stupňů.

Pokud žalobkyně argumentuje výše citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, ve kterém soud vyhověl stěžovateli ve věci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení s manželem, je třeba uvést, že v případě řešeném Nejvyšším správním soudem manžel a syn stěžovatelky pobývali na území ČR a stěžovatelka na území ČR opakovaně přijížděla za účelem jejich návštěvy. Pobytové oprávnění tedy využívala pro soužití se svou rodinou. Situace žalobkyně je ovšem odlišná, neboť její manžel na území ČR většinu roku nepobývá a žalobkyně se tedy většinu roku v ČR zdržuje v odloučení od svého manžela.

V souladu s odůvodněním tohoto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu by tedy bylo třeba vyhovět žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny za situace, kdy by o toto oprávnění žádal manžel žalobkyně a žalobkyně sama pak byla oprávněna k trvalému pobytu na území ČR. Situace je ale opačná a v tom soud spatřuje základní rozdíl mezi případem řešeným Nejvyšším správním soudem a případem žalobkyně.

Žalobkyně dále v žalobě odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69. Právní argumentace vyjádřená v tomto rozsudku však nepřiléhá na posuzovanou věc, neboť se týká povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

V.2 Přiměřenost dopadů rozhodnutí

Žalobkyně namítá, že se správní orgány dostatečně nezabývaly otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí a že v této souvislosti dostatečně nezjistily skutkový stav. Soud tento názor nesdílí. Informace o rodinném a sociálním zázemí žalobkyně získaly správní orgány především přímo od žalobkyně při výslechu dne 3. 7. 2013, dále z úředního záznamu o provedené pobytové kontrole, z informačního systému cizinců a z žádosti ze dne 28. 3. 2013. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná mimo jiné uvádí, že vzala v úvahu dosavadní dvouletý pobyt žalobkyně na území ČR, během kterého nepochybně došlo k vytvoření jisté vazby. Zároveň však dovozuje, že vzhledem k délce pobytu musely zůstat zachovány též vazby žalobkyně na území domovského státu, kde se také dlouhodobě zdržuje její manžel. Rozhodnutí je tedy vzhledem k důvodu pro zamítnutí žádosti přiměřené. Dále se správní orgán vyjadřuje ke skutečnosti, že se žalobkyni dne 25. 10. 2013 narodil syn a dochází k závěru, že vzhledem k jeho nízkému věku není třeba přehodnocovat výše uvedené úvahy. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je v tomto ohledu ještě podrobnější, když uvádí, že podle výpovědi žalobkyně na území ČR (v Praze) pobývají matka a sestra jejího manžela. Její vlastní rodiče a mladší sourozenec dle údajů uvedených v žádosti žijí ve Vietnamu. Soud uzavírá, že vzhledem k výše uvedeným skutečnostem se důsledky rozhodnutí jeví přiměřené důvodu pro zrušení platnosti pobytu, resp. zamítnutí žádosti o jeho prodloužení.

V.3 Ostatní námitky

Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, zejména nepostupoval v souladu s § 2 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3

a § 89 odst. 2 správního řádu. Tyto námitky jsou však zcela obecného rázu a žalobkyně je nijak nekonkretizuje.

Vzhledem k obecnosti argumentace žalobkyně, soud může uvést toliko to, že podle jeho názoru byl postup správních orgánů v souladu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí je vnitřně nerozporné, vychází z provedených důkazů a vypořádává se námitkami uvedenými v odvolání. Napadené rozhodnutí obsahuje náležitosti stanovené zákonem. V souladu s názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, čj. 1 Azs 28/2004-41, soud přezkoumal postup správních orgánů obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v jejich postupu pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. dubna 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková